

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1927"

Személy

Szerző:

Cím: *A gellérthegyi idegenforgalom akadályai*

Forrás:

*Pesti Hírlap*Bp
(Hely)1927. 9. 14.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Közlekedési városi nazinyomda 1927 — 1695

— **A gellérthegyi idegenforgalom akadályai.** Nagy öröme szolgál minden beenszüllött budapestinek, ha látja, hogy külföldiek járják a várost s nézik a látnivalókat, gyönyörködnek, elbámmészkoznak olyan helyeken, ahol az itthonlevő ember unottan siet tovább a maga dolgára. A vére azonban mindig újra meg újra fölfedezi városát, ha idegeneket kalauzol, olyan büszkén mutogatja a nevezetességeket, mintha a sajátja volna. Nincs is boldogabb ember a pesti polgárul, ha dicsérik a városát, de annál jobban fájt, ha az elismerés helyett vendégeinek is, sajátmagának is bosszúságban van része. Már pedig ilyen is akad elegendő, holott könnyűszerrel lehetne segíteni a dolgon. Nem tudjuk, az idegenforgalmi irodákban szerepel-e olyan nyilvántartás, amely megmondja, mit *nem szabad* megmutatni a Budapestet járó idegennek. Ha mégis volna ilyen, akkor piros betűkkel ajánljuk bejegyezni a *Kelenhegyi-utat*.

Ez az út a legszebb autótutja volna a városnak, ha egyáltalában alkalmas volna az autóközlekedésre. Mai állapotában úgy kell nekirágni, akár a parádi hegyverseny utvonalaának, mert az utat keresztbeszelő vízlevezető csatornákon gyönyörű ugrásokkal szökdecselel át a kocsi, a benne ülők nem nagy gyönyörűségére. Az igaz, hogy vizasztalálásul már egy esztendeje ott van az út szélén kupacokba halmozva az építőanyag, de, úgy látszik, *hivatalosan* még nem elég rossz az út ahoz, hogy a javítást végre is hajtsák. A Gellérthegyre benne van minden Budapestet látogató idegen programmjában, de aki a Kelenhegyi-utat választja a följutásra, annak főleg azok az impressziói

maradnak meg élénken, amikor az uton fölfelé vagy lefele állandó életveszély közben kell lavírozni a szabálytalanul hajtó fuvaroskocsik között. Arról szó sincs, hogy rendszeren balra hajtának, mindegyik ott megy, ahol jólesik neki, annál is inkább, mert a 30. számú ház előtt véget ér a rendőri ellenőrzés. Az utszéli fák a megmondható, milyen óvatosan szoktak itt hajtani a kanyarodókban. Tényérnyi horzsolások, folytonossági hiányok tarkítják a pompás fák törzseit, amiben nagy része van az egyenetlen uttestnek, de legalább ugyanannyi irható a fuvaroskocsik hajtási rendszerének terhére. Csukott autóban egyáltalában nem ajánlatos a közlekedés erőfelé, mert a zökkenőknél a bennülők úgy beleverik a fejüket a tetőbe, hogy elmegy a kedvük a további gellérthegyi expediciótól, amint ez legutóbb meg is történt egy amerikaiakból álló társasággal.

Pedig igazán nem volna nehéz segíteni ezeken a mindenkinek kellemetlen állapotokon. Elegendő volna egy hét is az út kijavítására, amit az odahordott anyagból következtetve, már egy esztendeje meg kellett volna kezdeni, a szabálytalanul hajtó és a fákat vandál módra rongáló kocsisokat pedig épen olyan könnyű lenne megrendszabályozni egy erélyes rendőrőrszemmel, mint lenni a városban. Ha már mindezt a *sok és tulzott* fáradságot nem is érdemlik meg az ennek az utnak a mentén lakó budaiak, akkor legalább a Gellérthegyre igyekvő külföldiek érdekében kellene járhatóvá és veszélytelen közlekedési utvonallá tenni a *Kelenhegyi-utat*.